

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl předsedkyní senátu Mgr. Věrou Jachurovou, jako samosoudkyní, ve věci žalobce: **JUDr. R. R.** bytem , zastoupený JUDr. Václavem Vlkem, advokátem, AK se sídlem Praha 8 – Karlín, Sokolovská 22, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, za které jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem Praha 2, Rašínovo nábř.. 42, **o náhradu škody a nemajetkovou újmu,**

t a k t o :

- I. **Žalovaná je povinna** zaplatit žalobci z titulu náhrady škody za ušlý zisk částku 57.596,-Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% od 3. 10. 2015 do zaplacení, dále je žalovaná povinna zaplatit žalobci z titulu náhrady nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení částku 43.167,-Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05% od 3. 10. 2015 do zaplacení, dále je žalovaná povinna zaplatit žalobci z titulu nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí částku 80.000,-Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% z této částky od 3. 10. 2015 do zaplacení a dále je žalovaná povinna zaplatit žalobci úrok z prodlení ve výši 8,05% z částky 43.560,-Kč za období od 3. 10. 2015 do 12. 10. 2015, to vše ve lhůtě 15. dnů od právní moci rozsudku.
- II. **Zamítá se žaloba**, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 96.208,-Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% z této částky od 3. 10. 2015 do 12. 10. 2015 a s úrokem ve výši 8,05% z částky 139.768,-Kč od 13. 10. 2015.

- III. **Žalovaná je povinna** zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 61.806,80 Kč, k rukám JUDr. Václava Vlka, advokáta, a to ve lhůtě 15. dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou u zdejšího soudu dne 5. 10. 2015 na žalované původně domáhal náhrady nemajetkové újmy a náhrady škody s tím, že proti žalobci bylo dne 12. 9. 2010 zahájeno trestní stíhání pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1 a 2 trestního zákona, spáchaný ve spolupachatelství, přičemž žalobce byl i s ostatními spoluobžalovanými rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 29. 4. 2014, sp. zn. [REDAKCE] zproštěn obžaloby, protože nebylo prokázáno, že se staly skutky, pro které byl stíhán. Do rozsudku se odvolal státní zástupce, o jehož odvolání bylo Městským soudem v Praze ze dne 7. 10. 2014 rozhodnuto rozsudkem pod sp. zn. [REDAKCE] tak, že se rozsudek soudu I. stupně doplňuje o výrok, podle kterého se Česká pojišťovna, a. s., dle ustanovení § 229 odst. 3 trestního řádu odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních a dle ustanovení § 256 trestního řádu se odvolání státního zástupce ohledně všech obžalovaných, zamítá. Věc byla definitivně ukončena pro žalobce dnem právní moci rozsudku Městského soudu v Praze, tedy dnem 7. 10. 2014. U žalobce došlo výše uvedeným trestním stíháním ke vzniku škody v důsledku nezákonných rozhodnutí podle ustanovení § 9 zákona č. 82/1998 Sb., spočívající v nákladech, které byl žalobce nucen vynaložit na svoji obhajobu, dále ke vzniku škody v důsledku nezákonných rozhodnutí, spočívající v ušlém zisku a ke vzniku nároku na náhradu nemajetkové újmy podle § 31a zákona č. 82/1998 Sb. Je nutné rovněž uvést, že si žalobce zahájení trestního stíhání sám nezavinil, ve smyslu § 13 odst. 1 písm. a) zákona č. 82/1998 Sb. není zde dán ani jiný důvod, který by vylučoval vznik práva na náhradu škody podle § 12 odst. 1 písm. b), nebo odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. Žalobci vznikla škoda, spočívající v náhradě účelně vynaložených nákladů na obhajobu ve výši 43.560,-Kč, dále žalobci vznikl ušlý zisk ve výši 57.596,-Kč, kdy žalobce byl obhájcem spoluobžalovaného J. [REDAKCE] P. [REDAKCE] stíhaného za trestné činy pojistného podvodu, obojí spáchané ve spolupachatelství, ale jejich spolupráce musela být ukončena po zahájení trestního stíhání žalobce. Žalobce tak přišel o zisk, který by získal další obhajobou J. [REDAKCE] P. [REDAKCE] v trestním řízení, a to minimálně za obhajobu, spočívající v úkonech účasti při výslechu dne 22. 2. 2011, konaného u Policie České republiky, účasti u hlavního líčení dne 8. 4. 2013, 9. 4. 2013, 14. 10. 2013, 15. 10. 2013, 16. 10. 2013, 28. 4. 2014 a dále v účasti u veřejného zasedání, konaného dne 7. 10. 2014. Žalobce dále uplatnil nárok na náhradu nemajetkové újmy za průtahy, a to ve výši 69.375,-Kč. Řízení trvalo 4 roky a 1 měsíc. Zásah způsobený trestním řízením považuje poškozený za velmi citelný a dlouhodobý, protože došlo k narušení zejména jeho pracovních možností a rovněž tak k poškození cti, domnívá se, že přiměřená je v jeho případě nemajetková újma vyjádření v penězích. Při jejím výpočtu vyšel poškozený z manuálu pro aplikaci zákona č. 82/1998 Sb., kdy za adekvátní částku pro řízení v délce 4 roky a 1 měsíc je nemajetková újma ve výši 46.250,-Kč, kterou však poškozený s ohledem na prožité nepříjemnosti a traumata, související se stíháním, zvyšuje o 50%, tedy na částku 69.375,-Kč. Náhrada nemajetkové újmy za nezákonné stíhání je žalobcem vyčíslena částkou 150.000,-Kč, kdy poškozený je od 1. 7. 1990 řádným členem České advokátní komory a praktikujícím advokátem, který se mj. po dlouhou dobu věnuje i oblasti trestní obhajoby. Trestní stíhání poškozeného a dalších 20 osob, které v případě

poškozeného trvalo 4 roky a 1 měsíc, bylo opakovaně medializováno v televizi a denním tisku. V hlavních zpravodajských časech byly v televizních novinách uvedeny záběry z jednací síně, jméno poškozeného bylo dokonce v hlavním zpravodajském pořadu [REDAKCE] [REDAKCE] zobrazeno spolu se jménem dalšího obviněného, pražského zastupitele Mgr. J. [REDAKCE] K. [REDAKCE], při prezentaci programu hlavního líčení, nařízeného Obvodním soudem pro Prahu 1. Všechny tyto skutečnosti znamenaly zásadní poškození dobrého jména poškozeného, poškození jeho důvěryhodnosti, narušení pracovních a profesních kontaktů. Rodinný, profesní život i psychická pohoda pak byly pokračujícím trestním stíháním, stresem a obavami z něj, narušeny. Poškozenému po celou dobu trestního stíhání hrozilo, že v případě odsouzení by pravděpodobně došlo k tomu, že by poškozenému byl pozastaven výkon advokacie, případně by mohl být z České advokátní komory vyloučen. Klienti poškozeného se jej opakovaně dotazovali na průběh řízení, na to v jaké pozici se v řízení nachází, zda jak obviněný, nebo obhájce. Mezi klientelou poškozeného panovala nejistota a zaznamenal i úbytek nových klientů. Trestní řízení automaticky navazovala kontrola ze strany České advokátní komory. Veškeré okolnosti řízení byly pro poškozeného velmi nepříjemné. Matka poškozeného, bydlící na malém městě, mu vytýkala, že se na ni sousedé kvůli němu dívají nedůvěřivě a poškozený tím trpěl. Žalobce uplatnil svůj nárok u žalované podáním učiněným dne 3. 4. 2015. Na to žalovaná reagovala přípisem ze dne 14. 4. 2015, kdy uznala, že jí žádost byla doručena a žádala o zaslání plné moci s datem jejího vystavení, osvědčení o plátcovství DPH a doklady osvědčující skutečnost, že je žalobce právně zastoupen. Na to žalobce reagoval tak, že tuto plnou moc řádně doložil. Ke dni podání žaloby však žalovaná žalobci nevyhověla a příslušné stanovisko nevydala. Usnesením ze dne 10. 12. 2015 soud řízení co do částky 43.560,-Kč zastavil, neboť žalobcem podáním ze dne 19. 11. 2015 svoji žalobu, co do výše této částky vzal zpět, neboť žalovaná dne 13. 10. 2015 v rámci předběžného projednání nároku, žalobci poskytla plnění, spočívající v úhradě nákladů na obhajobu.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby a vznesla námitku promlčení ohledně všech nároků na náhradu nemajetkové újmy. Žalovaná uvedla, že činí nespornou skutečnost, že žalobce dne 2. 4. 2015 uplatnil u žalované nároky na poskytnutí odškodnění ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. Žalovaná dne 13. 4. 2015 žalobce vyzvala k doplnění žádosti, a to zejména o plnou moc s datem vystavení. Na výzvu žalované nebylo řádně reagováno a žalované nezbylo nic jiného, než dne 1. 9. 2015 sdělit, že žádost nebyla podána oprávněnou osobou a nemohla být věcně projednána. Dne 2. 9. 2015 byla doručena řádná plná moc. Žádost žalobce byla vyřízena stanoviskem ze dne 8. 10. 2015. Žádosti žalobce bylo vyhověno co do náhrady škody v podobě nákladů obhajoby a žalovaná mu poskytla odškodnění ve výši 43.560,-Kč. Ostatním nárokům nebylo vyhověno. Žalovaná dospěla k závěru, že po zhodnocení všech okolností případu došlo k promlčení nároku na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání ve výši 150.000,-Kč, a to s odkazem na ustanovení § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. K náhradě nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení, kterou žalobce uplatnil ve výši 69.375,-Kč, žalovaná uvedla, že délka řízení je dána nejen činností či nečinností příslušného orgánu veřejné moci, ale i složitostí věcí, počtem úkonů, které je třeba ve věci provést a počtem instancí, které ve věci rozhodují, chováním účastníků řízení, jímž přispěli k průtahům v řízení a též chováním, jímž přispěli k odstranění vzniklých průtahů v řízení a významu řízení pro poškozeného. Ať se jedná o uplatnění opravných prostředků, nebo o nutnost rozhodování nadřízeného soudu v jiných otázkách, skutečnost, že rozhoduje soud vyššího stupně, objektivně prodlužuje celkovou dobu řízení o dobu nutnou k vydání rozhodnutí soudem vyšší instance, k jeho vyhotovení a rozeslání účastníkům. Žadatel nemůže být vytýkáno uplatňování procesních prostředků, které mu k ochraně jeho práv poskytuje vnitrostátní

právní řád. Stejně tak ale stát nemůže být činěn odpovědným za průtahy, které v důsledku nutnosti vypořádat se s těmito návrhy, vznikly. V předmětné věci nebyly shledány žádné průtahy, bylo vedeno vyšetřování a dále řízení na II. stupních soudní soustavy a před Ústavním soudem České republiky. Řízení ve vztahu k obviněnému trvalo 4 roky. Řízení bylo po stránce skutkové i stránce právní složité. Ve věci bylo stíháno 21 osob, a to pro činnost, kdy měly uzavírat pojistné smlouvy a následně u pojišťoven nárokovat pojistné plnění z poškozených vozidel. Počet stíhaných osob sebou nesl obtíže spojené s doručováním, zajištěním všech osob u hlavního líčení a dodržení práva na spravedlivý proces. Vzhledem k uvedeným skutečnostem je celková délka řízení přiměřená. Po zhodnocení všech okolností případu dospěla žalovaná k závěru, že došlo k promlčení nároku na náhradu nemajetkové újmy, a to s odkazem na ustanovení § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. Pokud jde o nárok na náhradu ušlého zisku ve výši 57.596,-Kč, tento nárok byl uplatněn s tím, že žalobce obhajoval obviněného J. P. Tato skutečnost se zakládá na pravdě a byla ověřena ze spisového materiálu. Žalobce byl dne 12. 9. 2010 sám v řízení obviněn. S ohledem na výčet úkonů a trestní spis, je zřejmé, že žalobce se osobně zúčastnil pouze hlavních líčení, konaných dne 8. 4. 2013 a 9. 4. 2013, u ostatních úkonů nebyl, omlouval se. Z toho plyne, že v této době vykonával jinou pracovní činnost a tato byla jeho výdělkem v dotčeném období. Žádné ustanovení trestního řádu nevyklučuje, aby obhajobu jiného prováděl sám obviněný advokát. V žádosti se neuvádí, že by byly zájmy žalobce a J. P. protichůdné a vylučovaly by tak společnou obhajobu. Dále je třeba uvést, že dle mimosmluvní odměny, náleží za jeden úkon právní služby částka 1500,-Kč a nikoliv 3100,-Kč, jak je uvedeno v žádosti. Nebylo prokázáno, že vznikla uvedená škoda a neexistuje příčinná souvislost mezi tvrzenou škodou a nezákonným rozhodnutím. K námitce promlčení žalovaná dále uvedla, že tuto odvíjí od skutečnosti, že namítané řízení pravomocně skončilo dne 7. 10. 2014, přičemž žádost o mimosoudní projednání nároku byla podána dne 2. 4. 2014 a dne 13. 4. 2015 byla zaslána výzva k předložení plné moci. Na tuto nebylo reagováno. Dne 1. 9. 2015 bylo zasláno sdělení o nemožnosti věcného projednání žádosti, neboť nebyla podána oprávněnou osobou. Toto období tak nestavělo běh promlčecí lhůty. Dne 2. 9. 2015 byla zaslána řádná plná moc. Žádost žalobce byla vyřízena stanoviskem 8. 10. 2015 a dne 6. 10. 2015 byla podána žaloba. Žalovaná upozornila na skutečnost, že druhá plná moc, zasláná žalobcem, je s největší pravděpodobností antidatována. K tomuto závěru žalovaná dospěla na základě porovnání obou zasláných plných mocí. První plná moc, bez data vystavení, má dopsané údaje v tmavší podobě. Druhá, zasláná plná moc, má světlejší dopsané údaje a tyto se zcela shodují svojí velikostí, umístěním i ostatními znaky s první plnou mocí. Jen je doplněno datum 1. 4. 2015, které ostatnímu skutkovému ději neodpovídá.

Na základě provedeného dokazování má soud za prokázáno, že dne 12. 9. 2010 bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 2 zákona č. 140/1961 Sb., v průběhu roku 2010 byly prováděny výslechy obviněných, když obviněno bylo 21 osob, dne 10. 5. 2012 byl podán návrh na podání obžaloby, dne 2. 7. 2012 byla podána obžaloba, s tím, že bylo obžalováno 21 osob, a to pro činnost, spočívající v uzavírání pojistných smluv a následného uplatňování pojistného plnění u pojišťoven, dne 10. 7. 2012 byl spis předložen soudci, soudkyní, jíž byl spis předložen k vyřízení, podala žádost o přidělení věci jinému soudci, rozhodnutím ze dne 11. 7. 2012 byla žádost soudkyně vyhodnocena, jako neopodstatněná, usnesením ze dne 17. 7. 2012 soudkyně pověřená vyřízením věci rozhodla, že je vyloučena z vykonávání úkonů trestního řízení, ke stížnosti státního zástupce rozhodl Městský soud v Praze dne 19. 9. 2012 tak, že napadené usnesení zrušil,

pověřená soudkyně poté podala ústavní stížnost k Ústavnímu soudu, Ústavní soud dne 8. 11. 2012 odmítl podanou stížnost, dne 14. 12. 2012 byl stanoven první termín hlavního líčení, a to na 8. a 9. 4. 2014, toto hlavní líčení se konalo, u tohoto hlavního líčení proběhly výslechy obžalovaných, z důvodů předvolání obžalovaných, kteří se nedostavili a předvolání svědků, bylo hlavní líčení odročeno na 3. 4. a 5. 6. 2013, hlavní líčení, nařízené na 3. 6. 2013 bylo odročeno z důvodu nouzového stavu v Čechách – povodní, a to na 19. 20. a 21. 8. 2013, toto hlavní líčení bylo dne 15. 8. 2013 z důvody omluvy obžalovaných odvoláno, další hlavní líčení se konalo 14. 10. 2013, u tohoto hlavního líčení proběhl výslech obžalovaných, další hlavní líčení se konalo 15. 10. 2013 a 16. 10. 2013, dne 16. 10. 2013 bylo soudkyní rozhodnuto, že se věc vrací státnímu zástupci k došetření, ke stížnosti státního zástupce byl spis předložen dne 9. 1. 2014 Městskému soudu v Praze, který dne 30. 1. 2014 usnesením zrušil rozhodnutí soudu I. stupně a tomuto soudu uložil, aby ve věci znovu jednal a rozhodl, další hlavní líčení se konalo 29. 4. 2014, u tohoto hlavního líčení byl vyhlášen rozsudek, na základě kterého bylo všech 21 obžalovaných zproštěno obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že se staly skutky, pro které jsou obžalovaní stíháni, dne 17. 6. 2014 byl spis předložen Městskému soudu v Praze k rozhodnutí o odvolání státního zástupce, dne 7. 10. 2014 se konalo veřejné zasedání, Městský soud v Praze rozhod tak, že odvolán státního zástupce ohledně všech obžalovaných zamítl, jedním ze spoluobviněných žalobce byl též J. P., který žalobci udělil plnou moc, aby jej žalobce v dané trestní věci zastupoval, žalobce podal dne 2. 4. 2015 u žalované žádost o náhradu škody a nemajetkové újmy, sdělením ze dne 13. 4. 2015 vyzvala žalovaná žalobce k doložení plné moci s datem jejího vystavení, dále k předložení osvědčení o plátcovství DPH a dokladů, osvědčujících vznik ušlého zisku, žalobce doručil dne 16. 4. 2015 do datové schránky žalované v přílohách plnou moc, osvědčení o registraci plátce DPH a listiny k doložení ušlého zisku, podáním ze dne 1. 9. 2015 sdělila žalovaná žalobci, že žádost žalobce nemohla být věcně vyřízena, a to s ohledem na fakt, že žalobce na výzvu ze dne 13. 4. 2015 nereagoval a žádost nebyla ve lhůtě doplněna o perfektní plnou moc, která by právního zástupce opravňovala k podání žádosti o mimosoudní projednání nároku, žádost tak nemohla být věcně projednána, neboť nebyla podána oprávněnou osobou, podáním ze dne 2. 9. 2015 sdělil žalobce žalované, že na výzvu žalované bylo reagováno přípisem ze dne 14. 4. 2015, který byl odeslán do datové schránky 16. 4. 2015, stanoviskem ze dne 8. 10. 2015 žalovaná vyhověla žádosti žalobce, pokud jde o náhradu nákladů obhajoby ve výši 43.560,-Kč, ohledně zbývajících uplatněných nároků žalovaná žádosti žalobce nevyhověla, Jakub Půhoný vypověděl, že žalobce byl jeho právní zástupce ve věci trestního stíhání, pokud by nebylo zahájeno trestní stíhání žalobce, pokračoval by v obhajobě svědka, svědek ve své svědecké výpovědi uvedl, že okolnost, že ve vztahu k jeho právnímu zástupci bylo zahájeno trestní stíhání, byla jediným důvodem, pro který došlo k ukončení jeho obhajoby ve společné trestní věci, svědek dále vypověděl, že s prací žalobce byl spokojen, a pokud by nedošlo k zahájení trestního stíhání žalobce, svědka by zastupoval až do pravomocného skončení trestní věci, žalobce zastupoval svědka od počátku zahájení trestního stíhání svědka, který byl obviněn někdy v dubnu 2007, či 2008, poté mu právní zástupce sdělil, že je trestně stíhán a že z tohoto důvodu jej nemůže zastupovat. Svědek dále uvedl, že vyžadoval, aby se jeho právní zástupce účastnil všech úkonů v trestním řízení, žalobce ve své účastnické výpovědi uvedl, že obdržel sdělení od státního zástupce, nebo od policie o tom, že jeho obhajoba ve vztahu k obviněnému Půhonému skončila, tuto informaci předal panu P. a na základě tohoto přípisu byl panu P. ustanoven obhájce ex offio, proto do spisu již nebylo založeno žádné ukončení plné moci, když ke skončení obhajoby pana P. došlo na základě uvedeného rozhodnutí, žalobce dále uvedl, že mezi stíhanými osobami byla též politicky

angažovaná osoba Mgr. J. K. u úvodního hlavního líčení byl přítomen televizní štáb, který kamerou najel na vývěsku věcí, souzených v daný den, jméno žalobce figurovalo hned pod jménem Mgr. K., hlavní líčení bylo nafilmováno, večer byla tato reportáž vysílána ve zprávách, poté se na žalobce obraceli lidé s dotazem, zda někoho v té věci zastupuje, kolegům žalobce bylo zřejmé, že v té věci žalobce nikoho nezastupuje a že je sám trestně stíhán, celá kauza byla několikrát medializována, vycházely i články v novinách o velkém pojistném podvodu, rodina žalobce o záležitosti věděla, advokátní činnost žalobce pozastavena nebyla, mohl pokračovat, žalobce dále uvedl, že zhruba 30-40% výkonu jeho práce se týká trestních věcí, v uvedeném období žalobci nikdo neřekl, že by s ním, z důvodu jeho trestního stíhání, ukončil spolupráci, nicméně spousta lidí o jeho kauze věděla, žalobce dále vypověděl, že detailně nezkoumal, zda došlo ke konkrétnímu úbytku nově přichozících klientů, nicméně měl určitý pocit, že k určitému propadu trestní klientely došlo, žalobce dále uvedl, že v okamžiku, kdy je zahájeno trestní stíhání advokáta, ten je povinen tuto skutečnost oznámit České advokátní komoře, poté Česká advokátní komora zahájila u žalobce řízení o kontrole úschov finančních prostředků, na jeho dotaz mu Česká advokátní komora sdělila, že tato kontrola se provádí automaticky vždy, kdy je oznámeno, že bylo zahájeno trestní stíhání advokáta, žalobce dále vypověděl, že v předmětném trestním řízení byl zastoupen svojí kolegyní JUDr. Tichou, ta s ním konzultovala každý návrh na zastavení řízení, když žalobce předpokládal, že trestní stíhání jeho osoby bude zastaveno, neboť se tak stalo v případě spoluobviněného Dr. K. v okamžiku, kdy žalobce obdržel obžalobu, byla to pro něj velice nepříjemná záležitost, obával se, že v případě pravomocného odsouzení bude mít toto velice závažné dopady do oblasti výkonu jeho profese, žalobce dále uvedl, že své kolegyni se snažil její práci ulehčit, proto si převážou část věcí v rámci obhajoby připravoval sám, své obhajobě v podstatě věnoval podstatnou část času, žalobce dále uvedl, že advokacii vykonává od roku 1990, 4 roky předtím byl na státním zastupitelství, bylo by pro něj problematické, pokud by byl odsouzen a měl by si hledat nové profesní uplatnění.

Výše uvedené skutečnosti soud zjistil ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 1, sp. zn. , svědecké výpovědi J. P. účastnické výpovědi žalobce, stanoviska žalované ze dne 8. 10. 2015, sdělení žalobce ze dne 2. 9. 2015, plné moci ze dne 1. 4. 2015, doplnění žádosti ze dne 14. 4. 2015, sdělení žalované ze dne 1. 9. 2015, sdělení žalované ze dne 13. 4. 2015, uplatnění nároku na náhradu škody a nemajetkové újmy ze dne 1. 4. 2015 a výpisu datové zprávy č. .

Po zhodnocení zjištěných skutečností soud dospěl k následujícímu závěru o skutkovém stavu věci:

Proti žalobci bylo dne 12. 9. 2010 zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1 a 2 trestního zákona, dne 2. 7. 2012 byla u Obvodního soudu pro Prahu 1 podána obžaloba, ve věci bylo obžalováno 21 osob, první hlavní líčení se ve věci konalo 8. 4. 2013, dne 16. 10. 2013 bylo soudem rozhodnuto o vrácení věci státnímu zástupci k došetření podle § 222 odst. 1 trestního řádu, rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2014 bylo rozhodnutí soudu I. stupně zrušeno a věc vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení. Dne 29. 4. 2014 byl vyhlášen rozsudek, kterým byli všichni obžalovaní zproštěni obžaloby v plném rozsahu, dne 7. 10. 2014 Městský soud v Praze zamítl odvolání státního zástupce proti rozsudku soudu I. stupně, dne 2. 4. 2015 uplatnil žalobce u žalované nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy, přípisem ze dne 13. 4. 2015 vyzvala žalovaná žalobce k doložení mj.

plné moci s datem jejího vystavení, žalobce v reakci na žádost žalované doručil dne 16. 4. 2015 do datové schránky plnou moc ze dne 1. 4. 2015, na základě které udělil JUDr. Václavu Vlkovi plnou moc, aby jej zastupoval v řízení o předběžném projednání nároku, podáním ze dne 1. 9. 2015 sdělila žalovaná žalobci, že jeho žádost nemohla věcně vyřídit, neboť na výzvu žalované ze dne 13. 4. 2015 nebylo reagováno a žádost nebyla ve lhůtě doplněna o perfektní plnou moc, podáním ze dne 2. 9. 2015 sdělil žalobce žalované, že na výzvu žalované bylo reagováno přípisem ze dne 14. 4. 2015, odeslaným do datové schránky dne 16. 4. 2015, dne 8. 10. 2015 vydala žalovaná stanovisko na základě kterého uznala nárok žalobce na náhradu škody ve formě nákladů obhajoby ve výši 43.560,-Kč, ve zbývajícím rozsahu žádost žalobce zamítla, žalobce před zahájením trestního stíhání zastupoval obviněného J. P. který byl stíhán pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1 a 4 trestního zákona, z důvodu zahájení trestního stíhání žalobce, nemohl žalobce pokračovat v obhajobě J. P., předmětné trestní řízení bylo medializováno, u prvního hlavního líčení byl přítomen televizní štáb, reportáž z průběhu hlavního líčení byla odvysílána ve zprávách, na žalobce se obraceli lidé s tím, zda v dané trestní kauze někoho zastupuje, žalobce vykonává advokacii od roku 1990, poté, co žalobce oznámil České advokátní komoře skutečnost, že je proti němu zahájeno trestní stíhání, zahájila Česká advokátní komora u žalobce kontrolu úschov finančních prostředků.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle § 5 zákona č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního, nebo v řízení trestním, za b) nesprávným úředním postupem.

Podle § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., nárok na náhradu škody, způsobené nezákonným rozhodnutím, lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno, nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Podle odst. 2 téhož zákonného ustanovení byla-li škoda způsobena nezákonným rozhodnutím, vykonatelným bez ohledu na právní moc, za nárok uplatnit i tehdy, pokud rozhodnutí bylo zrušeno, nebo změněn, na základě řádného opravného prostředku.

Podle § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon, nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu, nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Podle § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou

újmou. Podle odst. 2 téhož zákonného ustanovení, zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za níž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 téhož zákonného ustanovení, v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem, podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí, nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k za: a) celkové délce řízení, za b) složitosti řízení, za c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení a k tomu, zda využil dostupných prostředků, způsobilých odstranit průtahy v řízení, za d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a za e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

Podle § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., nárok na náhradu nemajetkové újmy podle tohoto zákona se promlčí za šest měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě, nejpozději však do 10. let ode dne, kdy nastala právní skutečnost, se kterou je vznik nemajetkové újmy spojen. Vznik nemajetkové újmy nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí, nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, neskončí promlčecí doba dříve než za šest měsíců od skončení řízení, v němž k tomuto nesprávnému úřednímu postupu došlo.

Podle § 35 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., promlčecí doba neběží ode dne uplatnění nároku na náhradu škody, do skončení předběžného projednání, nejdéle však pod dobu 6. měsíců.

Po zhodnocení zjištěného skutkového stavu věci a s poukazem na citovaná zákonná ustanovení soud dospěl k závěru, že žaloba je zcela důvodná, a to pokud jde o nárok na náhradu ušlého zisku, ohledně nároku na náhradu nemajetkové újmy za nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce řízení a nároku na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí soud po úvaze dospěl k jiné výši náhrady nemajetkové újmy, než jak byla žalobcem uplatněna. Předně soud konstatuje, že nesdílí názor žalované, že nárok na kompenzaci nemajetkové újmy je ve smyslu § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. promlčen, neboť žalobce prokázal, že na výzvu žalované včas reagoval a k žádosti uplatněné u žalované dne 2. 4. 2015 doložil plnou moc právního zástupce, když tato skutečnost vyplývá z údajů o doručení příloh (tedy i plné moci) do datové schránky žalované. Podle názoru soudu pak není relevantní obrana žalované týkající se tvrzené antedatace plné moci, když je třeba zdůraznit, že plná moc pouze osvědčuje, tj. dokládá existenci zastoupení, přičemž v této souvislosti žalovaná netvrdila ani neprokazovala, že zastoupení žalobce ke dni, kdy byl u žalované uplatněn nárok na předběžné projednání nároku, neexistovalo. Sám žalobce pak skutečnost, že byl zastoupen JUDr. Václavem Vlčkem pro účely podání žádosti u žalované dle § 14 a násl. zákona č. 82/1998 Sb. nijak nezpochybnil. Žalobce tedy svůj nárok u žalované řádně a včas uplatnil, a proto byl běh promlčecí doby ve smyslu ustanovení § 35 zákona č. 82/1998 Sb. po dobu 6 měsíců pozastaven. Pokud pak žalobce uplatnil nárok u soudu dne 5. 10. 2015, učinil tak v zákonem stanovené 6tí měsíční lhůtě. Žalobce, jak je výše uvedeno, se domáhá náhrady nemajetkové újmy jednak za nepřiměřenou délku řízení, jednak uplatnil nárok na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí. Při hodnocení okolností rozhodných pro posouzení vzniku nemajetkové újmy a určení výše kompenzace za újmu způsobenou nepřiměřenou délkou řízení ve smyslu § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. soud vyšel jednak z vyššího významu řízení pro žalobce, jednak

soud přihlédl k postupu orgánu veřejné moci i ke složitosti řízení. Posuzované trestní řízení bylo ve vztahu k žalobci, který byl jedním z 21 obžalovaných, zahájeno 12. 9. 2010 a pravomocně skončeno 7. 10. 2014. Význam předmětu řízení je nutno posoudit jako vyšší, když již v obecné rovině je třeba přihlédnout k výraznějším dopadům každého trestního řízení do osobnostní sféry poškozeného. Zároveň nelze přehlédnout, že postup orgánů veřejné moci, tedy soudů v daném řízení, nebyl zcela koncentrovaný a plynulý tak, aby právě s ohledem na charakter uvedeného řízení bylo postupováno co nejrychleji, tedy tak, aby věc byla rozhodnuta v přiměřené lhůtě. Jak je rozvedeno výše, po podání obžaloby v červenci 2012 byl termín hlavního líčení stanoven soudcem až v prosinci 2012, a to na duben 2013. Úkony činěné soudcem, jemuž byla věc přidělena v uvedeném období, tj. od podání obžaloby do stanovení termínu prvního hlavního líčení, nelze hodnotit jako plynulé a věcně směřující k projednání dané věci, neboť úkony byly pověřeným soudcem zaměřeny pouze na vyřešení domnělé sporné otázky týkající se přidělení věci zákonnému soudci. Na straně druhé však nelze přehlédnout, že řízení vykazovalo poměrně vysoký stupeň zejména procesní i skutkové složitosti, a to s ohledem na větší počet obžalovaných, když s touto skutečností byla spojena nutnost zajišťovat přítomnost všech obžalovaných u nařízených hlavních líčení, rovněž tak bylo zapotřebí provést obsáhlejší dokazování nejen výsledkem všech spoluobžalovaných, ale též množstvím listinných důkazů. Při určení výše peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která žalobci vznikla nesprávným úředním postupem dle § 13 odst. 1 věta druhá a třetí zákona č. 82/1998 Sb., soud vyšel ze základní částky peněžitého zadostiučinění ve výši 20.000,-Kč za každý rok trvání řízení s výjimkou prvních dvou let, kdy je tato částka snížena na jednu polovinu. Soud má za to, že stanovení výše peněžitého zadostiučinění, které se dle konstantní judikatury pohybuje v rozmezí od 15.000,-Kč do 20.000,-Kč, při horní hranici této sazby dostatečně reflektuje a kompenzuje význam předmětu řízení pro žalobce. Jak bylo předesláno výše, soud při hodnocení okolností ve smyslu § 31a zákona č. 82/1998 Sb. rozhodných pro posouzení rozsahu nemajetkové újmy hodnotil nekoncentrovaný postup orgánů veřejné moci v úvodní části řízení, tj. poté, kdy věc byla po podání obžaloby předložena soudu, a dospěl k závěru, že celkovou základní částku peněžitého zadostiučinění ve výši 61.666,66 Kč (řízení trvalo 4 roky a 1 měsíc) je třeba navýšit o 10%. Na straně druhé nelze odhlédnout od zjevné složitosti řízení, která byla dána zejména větším počtem spoluobžalovaných a s tím spojenou nutností nejen zajištění jejich účasti u úkonů, ale i potřeba provést rozsáhlejší dokazování. Soud proto přistoupil ke snížení základní částky peněžitého zadostiučinění v rozsahu 40 % z důvodů složitosti řízení, a to i s ohledem na to, že věc probíhala na dvou stupních soudní soustavy. K požadavku žalobce na náhradu nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení soud tedy shrnuje, že celkovou délku řízení je třeba s ohledem na předmět řízení i s ohledem na postup orgánů veřejné moci posoudit dle § 13 odst. 1 věta druhá a třetí zákona č. 82/1998 Sb. jako nesprávný úřední postup, přičemž pouhé konstatování porušení práva by v daném případě nepředstavovalo dostatečnou náhradu vzniklé nemajetkové újmy, a to především s přihlédnutím k významu předmětu řízení pro poškozeného. Celkovou výši peněžitého zadostiučinění soud tedy určil částkou 43.167,-Kč (po zaokrouhlení), a proto je žalovaná povinna zaplatit žalobci na náhradě nemajetkové újmy za nesprávný úřední postup dle § 13 odst. 1 věta druhá a třetí zákona č. 82/1998 Sb. částku 43.167,-Kč, a to spolu s úrokem z prodlení, jehož výše odpovídá právní úpravě účinné ke dni 3. 10. 2015, neboť k uvedenému datu se žalovaná s ohledem na uběhnutí 6ti měsíční lhůty dle § 15 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. již dostala do prodlení s náhradou této nemajetkové újmy. Nemajetkovou újmu za nezákonné rozhodnutí soud stanovil částkou 80.000,-Kč, neboť podle názoru soudu je tato částka způsobila kompenzovat uvedený následek předmětného nezákonného trestního řízení,

když je třeba přihlédnout jednak k medializaci kauzy, jednak nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobce byl po dobu 4 let vystaven nejistotě, zejména ohledně svého profesního uplatnění. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že advokacie je specifickou procesní oblastí, v níž je trestní bezúhonnost advokáta podmínkou pro její výkon. Nelze proto vyloučit, že takový poškozený může být vystaven pochybnostem o své bezúhonnosti, přičemž podle názoru soudu lze za zásah do základních práv považovat již vědomí, že takovým pochybnostem bude muset poškozený čelit. Soud proto žalované uložil povinnost uhradit žalovanému z titulu nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí, částku 80.000,-Kč, a to spolu s úrokem z prodlení, jehož výše odpovídá právní úpravě účinné ke dni 3. 10. 2015, kdy žalovaná již byla v prodlení s kompenzací této újmy. Soud má dále za to, že žalobce prokázal vznik ušlého zisku ve výši 57.596,-Kč, neboť k ukončení obhajoby J. P. došlo v přímé příčinné souvislosti s předmětným trestním řízením, když ze zákona vyplývá nemožnost pokračovat v obhajobě osoby spoluobviněné (§ 35 trestního řádu). Svědek J. P. potvrdil, že jeho právní zastoupení žalobcem by pokračovalo až do skončení trestní věci, nebýt jeho ukončení v důsledku zahájení trestního stíhání žalobce. Výše ušlého zisku vychází jednak z advokátního tarifu, tedy výše mimosmluvní odměny, jednak z jednotlivých úkonů, uskutečněných v rámci dané trestní věci. V této souvislosti je třeba uvést, že J. P. byl stíhán pro podezření ze spáchání trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1 a odst. 4 trestního zákona, a proto činila odměna ve smyslu advokátního tarifu dle § 10 odst. 3 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3100,-Kč za jeden úkon právní pomoci. Ve vztahu k J. P. by se tedy uskutečnily úkony ve dnech 22. 2. 2011 (výslech u Policie České republiky), hlavní líčení dne 8. 4. 2013 v čase od 09:30 do 12:00 hodin a od 13:00 do 16:00 hodin, dále hlavní líčení, konané dne 9. 4. 2013 v čase od 09:30 hodin do 12:45 hodin, dále hlavní líčení dne 14. 10. 2013 v čase od 09:30 do 11:00 hodin, hlavní líčení dne 15. 10. 2013 v časech od 09:30 do 12:00 hodin a od 13:00 hodin do 15:20 hodin, hlavní líčení dne 16. 10. 2013 v časech od 09:30 do 11:45 hodin a od 14:00 do 14:30 hodin, hlavní líčení dne 28. 4. 2014 v časech od 10:00 do 11:10 hodin a od 11:30 do 11:50 hodin a veřejné zasedání dne 7. 10. 2013 v čase od 09:30 hodin do 10:00 hodin. Celkem se tedy jednalo o 14 úkonů právní pomoci po 3100,-Kč (§ 7 bod. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), a proto výše ušlého zisku zahrnující též 14x režijní paušál po 300,-Kč a náhradu 21% DPH, činí 57.596,-Kč. Na uvedeném podle názoru soudu nemůže nic změnit ani námitka žalované, že žalobce se sám některých hlavních líčení neúčastnil, neboť tato okolnost nemůže mít souvislost s nárokem na ušlý zisk, když vychází z jiné situace, kdy žalobce obhajobu J. P. nevykonával, resp. v důsledku předmětného trestního řízení vykonávat nemohl. Soud proto žalované uložil, aby žalobci zaplatila částku 57.596,-Kč rovněž s úrokem z prodlení od 3. 10. 2015, tedy od okamžiku prodlení žalované. Soud dále výrokem I. žalované uložil povinnost zaplatit žalobci úrok z prodlení z částky 43.560,-Kč představující náklady obhajoby, které žalovaná žalobci uhradila v rámci předběžného projednání nároku, neboť uvedené plnění bylo žalobci žalovanou poskytnuto až 13. 10. 2015, a proto byla žalovaná v období od 3. 10. 2015 do 12. 10. 2015 v prodlení s úhradou této částky. Ze všech výše popsanych důvodů soud proto rozhodl, jak je uvedeno shora ve výroku I. tohoto rozsudku.

Výrokem II. soud žalobu ve zbývajícím rozsahu zamítl, neboť neshledal důvodným požadavek žalobce na náhradu nemajetkové újmy za nesprávný úřední postup a nezákonné rozhodnutí ve výši tak jak byla žalobcem uplatněna.

Výrokem III. soud rozhodl o nákladech řízení, a to podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř., pokud jde o nárok na náhradu škody ve formě ušlého zisku, a za analogického

užití ustanovení § 146 odst. 2 o. s. ř. též ve vztahu k nároku na náhradu škody ve výši 43.560,-Kč. Pokud jde o nárok na náhradu nemajetkové újmy, bylo o nákladech řízení rozhodnuto dle ustanovení § 142 odst. 3 o. s. ř., neboť výše plnění se odvíjela od úvahy soudu. Žalobci vznikly náklady řízení, které spočívají v odměně advokáta ve výši 5.180,-kč (z puncta 101.156,-Kč – 57.596,-Kč + 43.560,-Kč) za jeden úkon právní pomoci podle § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb. v rozsahu 3 úkonů právní pomoci (převzetí a příprava zastoupení, 2x písemné podání soudu), dále v odměně advokáta ve výši 3420,-kč (z puncta 57.596,-Kč) za jeden úkon právní pomoci podle § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb. v rozsahu dvou úkonů právní pomoci (2x účast u jednání), dále žalobci náleží náhrada nákladů řízení, které spočívají v odměně advokáta ve výši 3100,-Kč podle § 9 odst. 4 písm. a) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za jeden úkon právní pomoci, a to v rozsahu 4 úkonů právní pomoci (převzetí a příprava zastoupení a 1x písemné podání soudu, 2x účast u jednání) s tím, že tato odměna náleží s ohledem na dva uplatněné nároky z titulu náhrady nemajetkové újmy 2x, dále náhrada nákladů řízení zahrnuje paušální náhradu hotových výloh po 300,-Kč za 13 úkonů právní pomoci podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., zvýšené o 21% DPH, celkem tedy 61.806,80 Kč, které je žalovaná povinna zaplatit k rukám právního zástupce žalobce, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí, nebo soudní exekuci.

V Praze dne 18. ledna 2017

Mgr. Věra Jachurová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
H. Dobešová